

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2020, č. j. KUOK 62860/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 27. 1. 2021, č. j. 65 A 78/2020-70,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 27. 1. 2021, č. j. 65 A 78/2020-70, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2020, č. j. KUOK 62860/2020, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 23.900 Kč, k rukám jeho zástupce JUDr. Radka Bechyně, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Jeseník, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 11. 3. 2020, č. j. MJ/13470/2020/ODSH/Iva (dále jen „rozhodnutí o námitkách“), zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), písemné námitky žalobce proti provedenému záznamu bodů v evidenční kartě řidiče a provedený záznam potvrdil.

[2] Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o námitkách.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který ji shora specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Neshledal totiž důvodnou žádnou ze žalobcem uplatněných žalobních námitek. K obecnému poukazu žalobce, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody, zdůraznil, že se jedná o výtku nenaplněnou jakýmkoliv konkrétním skutkovým obsahem, a tudíž se jím blíže nezabýval. Ohledně namítané absence reakce žalovaného na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek (podle nichž je běžnou praxí posuzovat v řízení o námitkách proti záznamu bodů jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů) krajský soud vyslovil, že tato nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalobce žádná rozhodnutí osvědčující tvrzenou správní praxi k odvolání ani jeho doplnění nedoložil. Nadto krajský soud zdůraznil, že závěry poukazovaných rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, a závěry rozhodnutí Městského úřadu Písek jsou zcela souladné se závěry, které správní orgány učinily v nynější věci. K námitce, že žalovaný posuzoval jen oznámení policie o spáchání jednotlivých přestupků (která jsou podle žalobce sama o sobě nedostatečnými podklady pro záznam bodů), krajský soud dále uvedl, že povinnost správního orgánu vyžádat si pokutový blok, obsahuje-li oznámení o přestupku potřebné náležitosti, nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedeného záznamu v registru řidičů. Žalobce však ve správním řízení žádné konkrétní námitky, které by vyvolaly nutnost porovnávat obsah oznámení o uložení pokuty se samotným pokutovým blokem, neuplatnil.

[5] K výčtu vad pokutových bloků, pro které nejsou podle žalobce jednotlivé podklady způsobilé pro záznam bodů, krajský soud uvedl, že se jedná o vady obecné bez vztahu ke konkrétním v posuzované věci relevantním podkladům, a tudíž se jimi nezabýval. Ve vztahu k argumentaci žalobce, že pokutové bloky série HG/2014 č. G 1498901 a série GF/2013 č. F 0832677 nesplňují požadavek dostatečné individualizace skutku, krajský soud zdůraznil, že tyto pokutové bloky nebyly v posuzované věci vůbec užity. Žalobce sice následně v žalobě namítl i řadu vad konkrétních částí (kolonek) jednotlivých pokutových bloků, tyto jsou však obsahově opět pouze obecné a neobsahují žádné konkrétní tvrzení o natolik závažné vadě, která by činila pokutové bloky nezpůsobilými podklady pro záznam bodů. Krajský soud ověřil, že v blocích vyplněné údaje jsou ve všech případech bez potíží čitelné a kolonky jsou vyplněny tak, že obsahují veškeré potřebné údaje k dostatečné individualizaci skutku. Ve všech pokutových blocích je podle krajského soudu žalobce jako přestupce dostatečně identifikován a z pokutových bloků je zjištělné, jaké vozidlo žalobce řídil, kdy, kde a jakého jednání se dopustil, jak bylo toto jednání právně kvalifikováno a v jaké výši mu byla uložena pokuta. Ve všech pokutových blocích, jimž byl žalobce pokutován za to, že nebyl připoután bezpečnostním pásem, je rovněž výslovně uvedeno, že se tak stalo „za jízdy“ nebo „při řízení vozidla“. V pokutovém bloku ze dne 14. 3. 2014, č. D 0315678, série FD/2013, ani v oznámení o uložení pokuty ze dne 7. 7. 2010, které se

pokračování

týkaly pokuty za držení mobilního telefonu v ruce, pak sice není výslovně uvedeno, že se tak stalo za jízdy, ale ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, který je v bloku i oznámení uveden, nelze než učinit logický závěr, že se tak stalo za jízdy.

[6] Nakonec krajský soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám, že v pokutových blocích není řádně identifikováno místo spáchání přestupku, chybí označení oprávněné úřední osoby a její podpis a rovněž podpis žalobce, včetně data a místa vydání bloku. Krajský soud proto uzavřel, že neshledává žádný z pokutových bloků nezpůsobilým podkladem pro zápis bodů do registru řidičů.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel především opakuje svou argumentaci uvedenou již v žalobě, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřihlédl k jím poukazovaným rozhodnutím správních orgánů (např. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014), v nichž se odvolací správní orgán zabývá kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a tato následně označuje za nezpůsobilá k provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalovaný tak ignoroval ustálenou praxi správních orgánů a rozhodl zcela v rozporu se zásadou legitimního očekávání, aniž by nedodržení této zásady jakkoliv odůvodnil. Toto pochybení přitom mělo podle stěžovatele vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož krajský soud v napadeném rozsudku zcela převzal chybný názor žalovaného, namítá stěžovatel, že soud při zjišťování skutkové podstaty porušil zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí, a tudíž uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[9] Stěžovatel dále v kasační stížnosti poukazuje na to, že v odvolání i žalobě napadal jednotlivé podklady, které použily správní orgány, jako nezpůsobilé pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Nesouhlasí s tím, že jediné důkazy, které správní orgán posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že měl přestupce spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a následně mu bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení není dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s rozhodnutím, které se ho týká, aby tak mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či libovůle orgánu veřejné moci. Stěžovatel má dále za to, že z rozhodnutí v blokovém řízení by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku, době spáchání přestupku, mělo by být jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost svým jednáním porušil. Argument žalovaného, že přestupce dal svým podpisem souhlas s projednáním v blokovém řízení a správností rozhodnutí v něm vydaném, je podle stěžovatele nesprávný. Stěžovatel také vysvětluje, že předložená rozhodnutí série HG/2014, číslo bloku G 1498901, a série GF/2013, číslo bloku F 0832677, vydaná v blokovém řízení nesplňují podmínku dostatečné individualizace skutku a rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013, číslo bloku C1404971, naopak splňuje všechny zákonné požadavky.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti (tak jako již učinil v žalobě) také namítá konkrétní nedostatky jednotlivých pokutových bloků ze dne 4. 1. 2016, 4. 3. 2015, 14. 3. 2014, 23. 4.

2013 a 25. 6. 2010. Krajskému soudu následně vytýká, že neshledal podklady užívané správními orgány pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče nezpůsobilými k provedení záznamu bodů, přičemž uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí se závěry krajského soudu a navrhuje její zamítnutí. K námitce, že ignoroval stěžovatelem předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, žalovaný uvádí, že toto rozhodnutí stěžovatel k odvolání nepřiložil, ani jej nespecifikoval a nevyvodil z něj konkrétní závěry pro nyní posuzovanou věc, žalovaný se jím tak nemohl zabývat. Žalovanému není detailně známa rozhodovací praxe jiných krajských úřadů, neboť ve své rozhodovací praxi čerpá především z judikatury správních soudů. Žalovaný zdůrazňuje, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost orgánů veřejné správy opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Podle žalovaného se tudíž mohl stěžovatel stěží dovolávat uvedené zásady, odkazoval-li na rozhodnutí jiných správních orgánů v téže agendě.

[12] K argumentaci týkající se nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů žalovaný připomíná, že správní orgán prvního stupně prověřil všechny záznamy bodů z registru řidičů, kterými stěžovatel dosáhl celkového počtu 12 bodů, přičemž dospěl k závěru, že jednotlivé záznamy jsou v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán je přitom podle § 123b a § 128 zákona o silničním provozu povinen zaznamenat stanovený počet bodů na základě pravomocně uloženého správního trestu nebo sankce za přestupek nebo trestný čin. Žalovaný zdůrazňuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je správní orgán oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu. Správní orgán v zásadě nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Taková situace přitom v nynějším případě nenastala.

[13] Podle žalovaného správní orgány provedly dodatečnou administrativní kontrolu údajů uvedených na pokutových blocích spolu s údaji uvedenými v oznámení o uložení pokuty příkazem na místě, konkrétně co se týče jména, příjmení, data narození, bydliště, data, času a místa spáchání přestupku, právní kvalifikace přestupkového jednání, popis skutku, výše uložené pokuty a podpisu řidiče; tedy zkoumaly způsobilost oznámení k zápisu bodů. Dospěly přitom k závěru, že záznamy bodů ze dne 25. 6. 2010, 23. 4. 2013, 14. 3. 2014, 4. 3. 2015 a 4. 1. 2016 odpovídají údajům obsaženým v pokutových blocích a oznámeních o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Žalovaný je tudíž přesvědčený o tom, že správní orgán prvního stupně nepochybil, zamítl-li jako nedůvodné stěžovatelovy námitky proti záznamu bodů v registru řidičů a potvrdil záznam bodů. Žalovaný proto nesouhlasí ani s argumentací stěžovatele, že správní orgány nevycházely při vydání rozhodnutí z pokutových bloků, a odmítá rovněž námitku, že porušily zásadu ochrany legitimního očekávání.

pokračování

[14] Žalovaný také považuje za lichou námitku, že v pokutových blocích chybí zmínka o tom, že stěžovatel porušil povinnosti za jízdy a v postavení řidiče. Ve všech pokutových blocích, v nichž byl stěžovatel pokutován za nepřipoutání se bezpečnostními pásy, je výslovně uvedeno, že se tak stalo za jízdy či při řízení. Nedůvodná je podle žalovaného i výtku, že na pokutových blocích jsou nečitelné údaje o osobě, která spáchala přestupek, a nejsou přesně vypsány požadované údaje. Žalovaný připomíná, že námitkami, ve kterých přestupce (zde stěžovatel) upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení přitom musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze vůbec použít jako podklad pro zápis. Podle žalovaného je z pokutových bloků zcela zřejmé, kdy, kde, kým, komu a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. Nadto, správní orgány vyžádáním si fotokopii pokutových bloků postavily najisto, že údaje uvedené v oznámeních od policie o uložení pokut v blokovém řízení za přestupek odpovídají skutečnostem uvedeným v pravomocných rozhodnutích a že takováto oznámení jsou způsobilá pro záznam bodů do registru řidičů.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná, byť z jiných než stěžovatelem namítaných důvodů.

[17] Nejvyšší správní soud v nynější věci dovodil, že je naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vady podřaditelné pod uvedený kasační důvod jsou přitom natolik závažné, že se jimi Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud je stěžovatel sám nenamítá.

[18] Nejvyšší správní soud totiž již dříve ve své judikatuře dovodil, že pokud správní soud přezkoumá nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti také svůj rozsudek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). A právě o takový případ se jedná i v souzené věci. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť v něm krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, které je taktéž stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jak Nejvyšší správní soud dále vyloží.

[19] Nejvyšší správní soud se problematikou nepřezkoumatelných správních rozhodnutí opakovaně zabýval a zastává názor, že o nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů jde zejména tehdy, pokud z jeho odůvodnění není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí (tyto důvody přitom musí vycházet z provedeného dokazování a musí být jasné a přesvědčivé) nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-118, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Kasační soud také zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost

přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je přitom vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

[20] Z obsahu správního spisu se podávají tyto pro nynější věc důležité skutečnosti. Správní orgán prvního stupně vydal dne 11. 3. 2020 rozhodnutí č. j. MJ/13470/2020/ODSH/Iva. Stěžovateli bylo prostřednictvím jeho právního zástupce JUDr. Radka Bechyně rozhodnutí doručeno dne 16. 3. 2020. Stěžovatel proti němu v zákonné lhůtě podle § 83 odst. 1 správního řádu podal dne 30. 3. 2020 blanketní odvolání, v němž uvedl, že jej doplní o odvolací důvody do 20 dnů. Správní orgán prvního stupně předložil dne 5. 5. 2020 podle § 88 odst. 1 správního řádu odvolání spolu s celým spisovým materiálem k rozhodnutí žalovanému. S ohledem na to, že stěžovatel sám odvolání nedoplnil, jak přislíbil, a odvolání neobsahovalo náležitosti podle § 82 odst. 2 ve spojení s 37 odst. 2 správního řádu, vyzval žalovaný stěžovatele, aby ve lhůtě 3 pracovních dnů doplnil podané odvolání o důvody jeho podání. Přitom jej poučil o tom, že po uplynutí stanovené lhůty přistoupí k posouzení odvolání tak, jak je založeno ve správním spise, a to i v případě, že nebude doplněno. Výzva byla stěžovateli prostřednictvím jeho právního zástupce doručena dne 1. 6. 2020. Dne 4. 6. 2020 bylo požadované doplnění zástupcem stěžovatele JUDr. Radkem Bechyně odesláno a rovněž žalovanému doručeno a stalo se součástí správního spisu. Žalovaný přesto na straně 3 napadeného rozhodnutí uvedl, že podané odvolání nebylo ze strany stěžovatele a jeho zástupce nikterak doplněno a tomu přizpůsobil následný přezkum rozhodnutí o námitkách.

[21] Nejvyšší správní soud má však na rozdíl od žalovaného za to, že stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce doplnil odvolání v žalovaným stanovené třídení lhůtě, tedy včas. Podle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že *je-li provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, nezapočítává se do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty [...]*. V nynějším případě se tedy do běhu lhůty k doplnění odvolání nezapočítával den, kdy stěžovateli došla výzva k doplnění odvolání (1. 6. 2020) a stěžovateli proto stanovená třídení lhůta uplynula právě až dne 4. 6. 2020. Toho dne však již žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž vyslovil, že stěžovatel blanketní odvolání nedoplnil. V napadeném rozhodnutí se tedy vůbec nezabýval stěžovatelovou argumentací uvedenou v doplnění odvolání čítajícím 14 stran textu, a to i přes to, že stěžovatel na výzvu žalovaného reagoval včas a ve stanovené lhůtě odvolání doplnil.

[22] Nejvyšší správní soud současně nepřehlédl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí předdeslal, že přezkoumal soulad rozhodnutí o námitkách a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále uvedl, že *„[v]zhledem k tomu, že podané odvolání nebylo ze strany účastníka a jeho zástupce nikterak doplněno, přezkoumal odvolací správní orgán správnost napadeného rozhodnutí v celém rozsahu.“* Zabýval se tedy tím, zda žalovaný, i když zcela přehlédl doplnění stěžovatelova odvolání, přezkoumal rozhodnutí o námitkách v takovém rozsahu, že tím fakticky odpověděl i na ty výtky, jež stěžovatel vznesl v opomenutém doplnění odvolání. V takovém případě by totiž napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebylo možno považovat.

pokračování

[23] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný svůj přezkum zaměřil především na posouzení souladu rozhodnutí o námitkách s právními předpisy. K otázce správnosti závěrů tohoto orgánu pouze v obecnosti uvedl, že „*proověřil oprávněnost námitek uplatněných v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, kdy shledal, že v ostatních záznamech bodů (výrokové části I. až V. - jedná se o ty, jež jsou posuzovány v nynějším řízení – poznámka soudu), byly námitky nedůvodné a dospěl k závěru, že předmětná oznámení o uložení rozhodnutí BP odpovídají provedeným záznamům bodů dle výčtu, uvedeného v příloze k zákonu o silničním provozu, jakožto byly bez konkrétních námitek zajištěny správním orgánem i některé fotokopie rozhodnutí BP, kdy tyto korespondují s provedeným záznamy bodů.*“, aniž by blíže pojednal o jednotlivých podkladech pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. V další části napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval otázce dřívějších záznamů bodů z let 2008-2009 (o něž však v daném rozhodnutí nešlo; stěžovatel na ně poukazyval v řízení před správním orgánem prvního stupně) a o vlivu námitek uplatněných k poslednímu provedenému záznamu bodů na vznik pochybností ve vztahu k předchozím provedeným záznamům. Dále pak žalovaný podrobněji pojednal o výpočtu bodů podle záznamů v kartě řidiče se závěrem o dosažení hranice 12 bodů stěžovatelem. Nakonec v napadeném rozhodnutí shrnul, že „*přezkumem odvolací správní orgán zjistil, že jednotlivé záznamy bodů odpovídají příloze k zákonu o silničním provozu a podklady pro vydání rozhodnutí byly v posuzovaném případě víc než dostatečné.*“

[24] Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí v kontextu námitek obsažených v doplnění odvolání (jež žalovaný v odvolacím řízení nezohlednil), je zřejmé, že ty výtky, které stěžovatel řádně a včas v odvolacím řízení uplatnil, nejsou v napadeném rozhodnutí zcela vypořádány a doplnění odvolání obsahuje i další námitky proti rozhodnutí o námitkách a řízení jemu předcházejícímu, kterými se žalovaný dosud nezabýval.

[25] Stěžovatel totiž předně vytýkal nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách proto, že jeho výrok nereflektuje průběh řízení a meritum věci. Správní orgán prvního stupně se podle stěžovatele nezabýval způsobilostí jednotlivých podkladů a detailně neposuzoval jednotlivé pokutové bloky, včetně popisu skutku v nich, nezabýval se tedy tím, zda jsou tyto podklady způsobilé pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále stěžovatel v doplnění odvolání upozorňoval též na to, že správní orgány mají povinnost posuzovat stejné případy shodně a rozhodovat ve skutkově obdobných případech totožně a ve vztahu k posouzení (ne)způsobilosti podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče poukázal na rozhodování Krajským úřadem Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje. Dále podrobněji rozvinul námitky k nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů a konkrétně uváděl, v jakých případech takový podklad za způsobilý považovat nelze. V další části doplnění odvolání pak stěžovatel uváděl námitky k jednotlivým pokutovým blokům, jež měly být podkladem pro záznam bodů v jeho případě (ze dnů 4. 1. 2016, 4. 3. 2015, 14. 3. 2014, 23. 4. 2013), a závěrem shrnul, že způsobilostí těchto podkladů pro záznam bodů se má zabývat právě žalovaný, jelikož tak neučinil správní orgán prvního stupně.

[26] Ze stručného popisu obsahu rozsáhlého doplnění odvolání je zřejmé, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v tom rozsahu, v jakém stěžovatel odvolací námitky uplatnil (zejména ohledně posouzení způsobilosti podkladů pro záznam do bodového hodnocení

řidiče), přezkum rozhodnutí o námitkách neprovedl. V napadeném rozhodnutí tudíž nejsou obsaženy důvody v tom rozsahu, aby pokryly veškerou stěžovatelovu odvolací argumentaci. S ohledem na tuto skutečnost nelze než dospět k závěru, že žalovaný tím, že opomněl v napadeném rozhodnutí zohlednit doplnění stěžovatelova odvolání učiněné ve lhůtě k tomu stanovené, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu výše citované judikatury.

[27] Jelikož krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí trpící uvedenou vadou nepřezkoumatelnosti, zatížil stejnou vadou rovněž napadený rozsudek. Jak již výše uvedeno, v posuzované věci byl tudíž naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[28] S ohledem na důvod zrušení napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí považuje kasační soud vypořádání zbylých kasačních námitek uplatněných z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. za předčasné, a proto se jimi blíže nezabýval.

VI.

[29] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek. Jelikož by krajský soud v novém řízení nemohl učinit nic jiného, než zrušit napadené rozhodnutí, zrušil kasační soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 věty první a odst. 4 s. ř. s. současně i napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný věc opětovně posoudí, tentokrát však zohlední obsah doplnění stěžovatelova odvolání, a v něm obsažené odvolací námitky a o věci znovu rozhodne.

[30] Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o žalobě i o kasační stížnosti, a to podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel jako v řízení úspěšný účastník má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených v řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[31] Stěžovateli předně náleží náhrada zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 3.000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, celkem tedy 10.000 Kč.

[32] Stěžovatel dále vynaložil náklady na právní zastoupení. V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně, proto mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

[33] Ze spisové dokumentace vyplývá, že v řízení před krajským soudem učinil právní zástupce stěžovatele tři úkony právní služby, a to převzetí a příprava právního zastoupení, sepsání žaloby a sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Za první dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 2 x 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve

pokračování

spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu]. Za třetí úkon právní služby (sepis návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 1.550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 3 advokátního tarifu, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení]. Mimosmluvní odměna se dále zvyšuje o částku 3 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení před krajským soudem činí 8.650 Kč.

[34] V řízení před Nejvyšším správním učinil zástupce stěžovatele celkem dvě písemná podání, a to kasační stížnost a návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Za první úkon právní služby (kasační stížnost) náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu]. Za druhý úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 1.550 Kč. V obou případech se mimosmluvní odměna zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy náklady právního zastoupení vynaložené stěžovatelem v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 5.250 Kč.

[35] Zástupce stěžovatele kasačnímu soudu sdělil, že není plátcem daně z přidané hodnoty; výsledná odměna se proto o tuto daň nenavýšuje. Celková částka nákladů řízení za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem činí 23.900 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatele v přiměřené lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu